

velikih obrvij in stiskal blede, drobne ustnice, češ, to sem spravil dobro. Izabela pa je gledala ponosno in zmagovalno, kakor da se je iznebila svoje tekmovalke. Don Loschi je bil jako žalosten; obljubil pa je, da bo pošiljal vojvodici vse boljše pesmi.

Vozovi in konji so bili že pripravljeni. Kmalu se jame pomikati dolga avstrijska truma po Milanu — želeč si, da dojde srečno domov v milo Avstrijo. Žalostna je bila ta pot domov, kakor je bil vesel prihod v Milan. Leopold in Virida zaradi mladosti nista tega tolikanj čutila,

dasi je umrla nadvojvoda izmed vseh bratov najbolj ljubil Leopolda. Vedel je, da bo viteškega duha in je pričakoval od njega prav mnogo za Avstrijo. To je tudi nekoliko žalilo druge brate in jim budilo zavist, pa se niso upali ustavljati mogočnemu Rudolfu. Sedaj pa, ko je umrl mogočni zaščitnik, preide vlada in jerobstvo na vojvodo Albrehta, katerega so dosedaj bolj prezirali. Leopoldu se je k večjemu dozdevalo, da se bode marsikaj izpremenilo, Viridi pa se niti sanjalo ni, da smrt Rudolfova je zanjo znamenje slabe prihodnosti. (Dalje.)

Oj pridi zopet!

Oj pridi zopet, dušo mi prevzami
Po trudnem delu, zôrna poezija:
Pogrešal dolgo tvojega sem sîja,
Dovolj sem dolgo se boril z željami —
Oj pridi zopet, dušo mi prevzami!

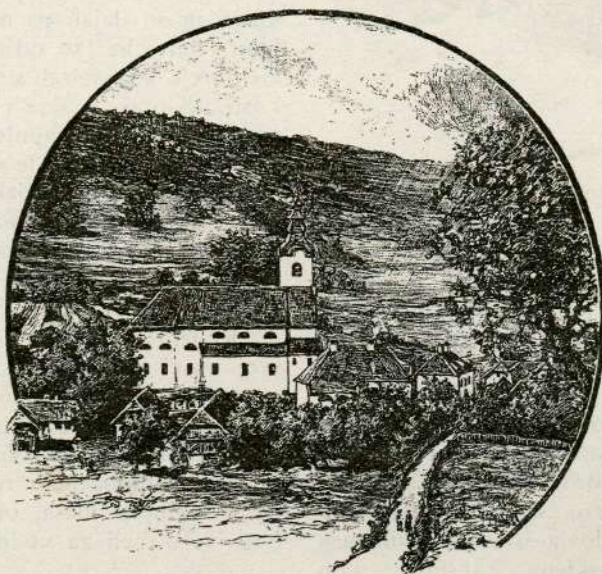
Utêšen um — ni ÷lovek še utêšen,
Srcê in um, oboje nam je dano —
Duhâ sem jaz živîl z modrosti hrâno,
A naj je dvôjbe vôzel mnog razrêšen:
Utêšen um — ni ÷lovek še utêšen!

Srcê za vzôre svêtle, neminljive
Srcê je naêe polno koprnenja,
In ko je dvîga moç oduêevljenja,
Izraza îêçe si, besêde žîve
Srcê za vzôre svêtle, neminljive.

Oj blagor, kômur slast je podeljêna,
Kar çuti, v tihi, jâsni spev izliti:
Radôst in bol sladkô mu je çutiti,
Ko pesem draga mu je zaroçêna . . .
Oj blagor, slast mu vsa je podeljêna!

Zatorej pridi, dušo mi prevzami
Po trudnem delu, zôrna poezija:
Pogrešal dolgo tvojega sem sîja,
Dovolj sem dolgo se borîl z željami —
Oj pridi, zopet, dušo mi prevzami!

Mih. Opeka.

Krka na Dolenjskem. (Narisal Jos. Germ.)